Lőnhárt Melinda

Válaszutak

Menni akartál, ha kell, szökni is,
látni, és tudni, és hallani, mit is,
hogy milyen lehet kint a piactéren?
Halszagú, lepcses kofák közé kerülve
másféle zsibongást akartál, hogy érezd,
milyen a palotakerten túli világ.
Színeket, szagokat, utcákat akartál.
Belekóstolni abba, amiről azt hitted,
szabadság. Bármilyen legyen is,
csak egészen más, mint a kifeküdt
selyemdívány, pecsétgyűrűs, szakállas,
bíborszínű kaftánba bújtatott királyi,
atyai méltóság. Mit neked annyi választott
tanító, poros pergamenszaggal orrodban,
hát mondd, ebbe a sikátorba vágytál?
Ebbe az éjszakai fülledtségbe, szurokba,
torokban dobogó szívbe, tévelygésbe?
Ebbe a gyilkolás utáni csendbe és sötétbe?
Sejted már, mi a puszta erő nyirkos tenyerének
izzadságfoltja a tőr nyelén? Bármikor rászorul,
ahogy nyakad köré az orvul támadó.
Melyik megvilágítatlan kapualjból szöknek majd
rád egy-két erszényedben lapuló aranypénzedet
kifigyelve vagy akár poros saruidért, melyekben
útnak indultál? Rád gondoltam, jó hercegem,
Sziddhártá, Rád gondoltam ma reggel,
mikor a rég nem látott helyre megérkeztem, de
semmi nem volt már a régi, csak én, vagy tán
még én sem, mert minden új volt, és minden más,
és minden olyan idegen. Mint egy régen elrontott
számítás, és minden, mint egy tévedés,
s belém sajdult, milyen kevésen
múlik sokszor minden,
s mennyi sokon
milyen kevés.

Lőnhárt Melinda (1975, Kolozsvár) tanár, költő. Első kötete, A látható hiány a Várad kulturális folyóirat kiadásában jelent meg 2014-ben Nagyváradon. Kolozsváron él.

desszer(ete)t

bátyámnak

keserű a boldogság
a tömbökig felér
gomolygó vattacukrok
és méz fehér kenyér

vajként olvad a szádban
szemeden kicsorog
kis testét falatonként
a kuglercsillagok

leszopogatják szépen
a csontot megkapod
kis lábaskába téve
a holnap ott gagyog

libacomb egyszer kétszer
öt forint új ruha
a postás köszön csenget
vért hányik anyuka

és papírforgórétek
és vizet vegyenek
nézd csak ez a kis féreg
hogy munkát kenyeret

eladó minden nálunk
a világ moziban
nincs könnye vágya semmi
éhes kis teste van

remegne fájna kérne
ha szólna vallana
lebegő dinnyehéjként
csónakot bontana

csillámló sziklafalként
a tündérnevetés
ha felragyogna újra
merészen mint a kés

magadhoz szoríthatna
de súlyos nem mered
s mert gyáva vagy szeretni
hát végül engeded

ne mérd és ne vond vissza
ajándék alamizsna
legyél szép szemű tiszta
állatok rejtett titka

Szakadék

Mert más nyelven beszél a szeretőm: új nyelvünk van,
olyan kis szösszenetekből adódik össze minden,
akár egy sóhaj, egy mosoly, egy legyintés a híd.
Mi mégis összetartozhatnánk valahogy. Most így.
Épp összeegyeztethetők. Akár egy jobb mondatban
az alany s az állítmány. Lehetne. Meglehetnénk. De
feltételes módból kijelentőbe hogy kerül át,
ha átkerül, s hogy alakul ez az ige?
Nem tudni. Üvegpillér. Meseszép. S ha megindul
egy egész ménes rajta? Hogy marad meg a személy
és a szám lázas, csatakos, őrült virradatban?
Ha megriadt, veszett vágtába kezd,
lesz ki meglássa vagy aki meghallja?
Megtorpan majd a sereghajtó Pegazus?
Vagy szárnyra kap és átrepülhet rajta?

(hol paranoiám van, ott...)

hol paranoiám van, ott paranoiám van
a falban, a félben, a voltban, a mában,
a testben, az estben, a tájban, a házban

hol paranoiám van, ott paranoiám van
a lázban, a leszben, a nincsben, nemben,
nyakban, gerincben, fejben, hátban

hol paranoiám van, ott paranoiám van
az élben, a késben, a törtetésben,
a taposásban, a hősködésben

a versengésben, nagy akarásban,
közös felelőtlenségvállalásban
hol paranoiám van, ott paranoiám van

étel-italban, asztalban, ágyban,
kávéban, borban, cigarettában,
szétmorzsolt fogcsikorgatásban

az észben, ízben, porban, párban,
a vízben, vázban, fűben-fában,
szívben és szemben, az orrban-szájban

megkövesedett keserű füstben,
az állítmányban, télben-nyárban
a tagadmányban, tavaszban, őszben

nézd, istenem, úgy kergetőztem
és elcsitulnék a halálban

szúrd ki szemem, törd össze tükröm,
úgy fáj, ahogyan nő a szárnyam
ha paranoiám van, hát paranoiám van:

mindenki néz, senki se lát,
idézgetik a Bibliát,
s mit én látok, olyat nem látnak,

tekintetük üldöz hiába,
terelj vissza örök vakságba,
a semmit látó nemtudásba

Tamás Kincső

LILA HAJTŰ

(REGÉNYRÉSZLET)

Nyolcasok

Tamás Kincső (1982, Csíkszereda) gyógyszerésznek tanult Marosvásárhelyen, később Kolozsváron. Sepsiszentgyörgy közelében, a Baróti-hegység lábánál lakik. Kötetei: A Csináltpatak állatkertje (novellák, 2016), Módos asszony üres kézzel (regény, 2017).

Körbe küldi a téglalap alakú karámban. Ballag a szürke homokon, olykor a csizmája hegyét nézi, olykor a lovasát.

– El tudja indítani a lovat?

Gabriela eddig élvezte, hogy ringatja a ló. Szorosabbra veszi a gyeplőt, térdével megszorítja a nyerget, lábszárát elemeli, majd a csizmabelsőkkel határozottan az oldalához csap.

– Elég, ha sarokkal megszorítja! – kiált oda az edző.

Felhő lépésből lassú ügetésre vált.

Két kör bal száron. Aztán inti, átlósan közeledjen, jobbra fordítsa a lovat. Amikor látja, megy ez, szól, hogy álljon meg. A ló elé áll és mondja:

– Ne húzza a száját. Meghúzza, elengedi. Felhő tudja a dolgát. Ez egy. Kettő: vágtázott már életében?

A nő tétován csóválja a fejét.

– Igen vagy nem?

– Igen, de nem sokat – válaszolja bizonytalanul.

– A vágta kétütemű mozgás. Ha ügetésben sikerült a nyeregben maradnia, menni fog. Elindítja, egy kör lépés, három kört üget bal száron. Próbáljon kikönnyíteni! A lónak is jobb, magának is. Azt jelenti, hogy minden második lépésnél felemeli a fenekét a nyeregből. Ha lehet, éppen akkor, amikor a ló az ellenkező oldali mellső lábát lendíti, mint amilyen irányba halad, azaz a külső lábát. Külső mellső lábát. Világos? Ezt jól látja a nyeregből, a lapocka erőteljes mozgásából. Az átló után a sarkon beugratja vágtába. Adjon neki csizmát, ne sajnálja!

A nő bólint, indítja a lovat. Amíg lépésben halad, magában elismétli, amit hallott. Kissé oldalra dől, figyeli, melyik lábával lép a ló. A lapocka mutatja. Az első ügető körben kísérletez, ki-kiemelkedik a nyeregből, majd huppan egymás után többször, míg végre elkapja a ritmust. Valóban úgy a legkényelmesebb, amikor a ló külső lábát emeli. Az edző inti, hogy még egy plusz kör. A nő élvezi a sikert, szíve a torkában dobog, mert az átló következik. Vajon sikerül beugratnia a sarkon és fordítani egyszerre?

– Rajta! – kiáltja a férfi.

Igyekszik egyenesen tartani a lovat az átlóban, majd a karámhoz közeledve biztatja, a kanyarban megtolja csípőből, így látta ezt falun a csőszle-